

"Magyarország bővelkedik ütőfafaragó-gócpontokban, s mindegyiknek saját színe, jellegzetessége van. Bővelkedik ötletes, erőteljes tehetségű mesterekben, és amikor kis monográfiánk tárgyává éppen Beliczay Imrét választottuk, az vezetett, hogy korának és mesterségének tipikus alakja.

Életét nyomon követve, megismerjük a küszködő művész-vándorlegény, a cég önkényeskedései ellen kiálló fiatal mester, a nemzeti felszabadulásért, majd saját érvényesüléséért keményen harcoló, a magyar iparnak külföldön is dicsőséget hozó iparospolgár alakját. Művészetét boncolva: olyan egyéniség képe alakul ki, aki a népművészet friss hangját hozta magával a vidékről a városba, aki nemcsak szóban és írásban, de művészetében is magyarul beszélt olyan korban, mikor az uralkodó osztály zöme idegen kultúrában élt, s aki új hangot szólaltatott meg a ffaragásban, a kor típusát, a korakapitalizmus városi polgárát ábrázolva." - Megjelent a Magyar Nemzeti Múzeum Iparművészeti Múzeum, Az Iparművészeti Múzeum Évkönyvei I. 1954 című kiadványában, Tankönyvkiadó Vállalat Bp. 1954 p. 81-91.

Beliczay Imre díszítő művészetünknek azok közé a szerény kis építői közé tartozik, akiknek tömegei századokon át csendben munkálkodtak népi és nemzeti díszítő kultúránk alapjainak megteremtésén. Sokáig senki nem kutatta azoknak a kis faragóknak, szövőknek, fazekasoknak a nevét és sorsát, akik a használati tárgyra irányuló szükségletet kielégítve, ismeretlenül és szerényen hozták létre a kompozíció és az ornamentika remekeit, nem is tudva, hogy mit tettek a kultúránkért, akiknek munkássága annak a közösségnek az ízlését fejezi ki, amelyből valók voltak. Így életük műve, mint személytelen, „nép művészet” él a tudatunkban és tiszteletünkben. Pedig falusi, városi kis mesterek között gyakori volt a fejlődőképes művészeti tehetség, aki lehetőségei szerint sokat tudott adni a társadalomnak. Ha a művész történetesen paraszt volt és ha megmaradt a paraszti életformában, szűk körszereztében kialakult formanyelv szellemében alkotott, ha azonban mesterséget tanult, vagy városi lakos volt, alkalma volt fejlettebb területek új eszméit, új formáit megismerni. Termékének, a mindenütt kellendő

használati tárgynak cseréje megismertette vele legalább is a szomszédos népek díszítő kultúráját. Ezekből is merített, saját ízlése szerint is tervezett és módosított, mikor azt a sajátos formakincset építette, melynek általános nemzeti jellege mögött hiba volna meg nem látni a kiemelkedő, újat alkotó egyént.

[Tovább a pdf változatra!](#)

[](#)